

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Архiepархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Колонка редактора

Радіємо й сумуємо у травні

Дорогі читачі нашого християнського часопису «Нова Зоря»! Чудовий весняний місяць травень багатий на події — радісні і сумні. Сімдесят три роки тому закінчилася велика війна в Європі, яка забрала десятки мільйонів життів.

Цими днями ми вшановуємо полеглих і молитовно з вдячністю згадуємо їхню жертву у змаганнях зупинити кровопролиття гітлерівських злочинів. Проте, як добре пам'ятаємо з історії, поборене одне зло, неначе передало естафетну палицю іншому агресору. Це сповна відчув кожен українець протягом довгих десятиліть радянського терору. А після 2014 року тема 8-9 травня стала взагалі питанням принциповим.

Про яку перемогу можна говорити в країні, яка четвертий рік поспіль потерпає агресію від сусіднього народу, від того народу, з яким в минулому разом боролася проти іншого зла? Тому цими днями разом з європейськими народами ми відзначаємо не стільки день перемоги, як радше дні трагічної пам'яті та примирення. Молитовно поминаючи мільйони невинних жертв гітлерівських і сталінських злочинів, ми спогадуюмо зокрема героїв визвольних змагань нашого народу минулого століття, які боролися з обома кривавими ідеологіями. Вічна їм пам'ять!

У другу неділю травня також увесь світ святкує ще одне неабияк величне свято — День матері! Від імені всієї нашої рідколегії дозвольте скласти найщиріші привітання всім тим, хто має право величати себе мамою.

Серед українців ще здавна мати була глибоко шанованою та поважаною у суспільстві. Недаремно її величали Берегинею роду, вона тримала «три кути у хаті», в неї просили благословення, вирушаючи в далеку дорогу. За українським звичаєм, саме мати силала молодят під ноги зерна пшениці на знак добробуту та окроплювала їх свяченою водою. А мамин вишитий рушник зазвичай стелився молодят в церкві під час присяги. Така пошана жінці-матері склалася вже віками, адже колись саме українська жінка брала на свої плечі весь тягар забезпечення сім'ї, коли чоловіки були на фронті, на війні. І заново зараз страшні сторінки історії повторюються: коли Україну знову шматують вороги, українська мати, поїхавши в світ, щоб дати кращу долю дітям, не забуває і про солдат, що воюють на фронті.

Закінчення на стор. 2

У нашій раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим...

Т.Г.Шевченко

Цей тиждень в подіях

13 травня
День матері.

13 травня 1981 р.
Мехмет Алі Агджа на площі Святого Петра стріляв у Папу Івана Павла II, важко поранивши його. Папа пробачив його 27 грудня 1983 року у римській тюрмі «Реджина челі».

13 травня 1917 р.
3 13 травня по 13 жовтня Пресвята Богородиця шість разів з'являлась трьом пастушкам: Люсії Сантос (10 років), Франциско Марто (9 років) та Жасінті Марто (7 років).

17 травня
Вознесення Господа і Бога нашого Ісуса Христа.

17 травня 1952 р.
у в'язничному шпиталі упокоївся в Бозі о. Іван Зятюк, ЧНІ. Під час Святої Архiepейської Літургії 27 червня 2001 року у Львові Святіший Отець Іван-Павло II проголосив Івана Зятюка Блаженним.

МОЛИТВА ЗА МАТЕРІВ. Боже, Ти вибрав Пресвяту Діву Марію Матір'ю Свого Сина; благослови всіх матерів, обдаруй їх здоров'ям, наповни їх миром, спокоєм і радістю, а головне — щирим бажанням і прагненням гідно виконувати це своє материнське покликання та, загалом, Твою волю і заповіді, а після довгого життя земного приведи до блаженного життя вічного. Просимо Тебе: вчини так, щоб людський рід пишався святістю своїх матерів. Допоможи їм виховати своїх дітей на славу Тобі і для добра Церкви, через Ісуса Христа, Господа нашого. Амінь.

Пророцтво, яке обнадіює!

«Фатіма, без перебільшення, є найбільшим пророцтвом з усіх сучасних об'явлень», — так оцінила Конгрегація у справах віровчення події в Португалії на початку XX століття.

Продовження на стор. 4-5

Архистратиге Михаїле, охорони нас

При в'їзді у мальовниче гірське село Яблуньку Солотвинського деканату споруджено каплицю з унікальною скульптурою, у якій зображено перемогу Архистратига Михаїла над сатаною.

Продовження на стор. 3

Благодійність

Допомога
потребуючим

стор. 3

До Дня матері

Материнство — Святий
Божий дар

стор. 5

Волонтерство

Допомога українським
воїнам

стор. 7

* Колонка редактора

Закінчення. Початок на стор. 1
З мого недавнього досвіду душпастирства в Італії пригадую, як постійно наші жінки за кордоном проводили збірки, надсилали продукти, теплий одяг тим, хто жертвує собою заради миру та спокою в Україні. А ще у всіх цих викликах на заклик Глави і Отця нашої Церкви Блаженнішого Святослава: «Згадаймо молитовно матерів, які йдуть зустрічатися зі своїми синами на їхні могили».

Нехай Господь всіх вас, дорогі матері, благословить. Благословить ваших діточок, дасть сили і наснаги нести почесну та, водночас, важку місію — бути Матір'ю. Просимо для вас заступництва нашої Небесної Матері, Діви Марії, щоб завжди оберігала вас на всіх ваших життєвих дорогах.

І на завершення хочеться пригадати, що ми знаходимося на порозі ще однієї величної події. У четвер, 17 травня, ми відзначатимемо свято Вознесіння Господнього, яке належить до дванадцяти найважливіших після Великодня свят християн східного обряду. Цікаво, що це свято, як і Великдень, не має фіксованої дати, проте завжди припадає саме на четвер, в 40-й день після Воскресіння Христового.

Ми вшановуємо цю подію з радістю, тому що воскреслий Господь возноситься з цього світу до Отця. «Відходжу і до вас повернуся. Коли б ви мене любили, то зраділи б, що я до Отця йду» (Ів. 14,28), — каже Господь Ісус перед таїнственною Своєю жертвою, осяяною воскресінням та звершеною вознесінням на Небеса. Христос, довершивши діло спасіння, возноситься туди, де був перше, щоб прийняти ту славу, що її мав в Отця перед тим, як постав світ (пор. Ів. 17,5).

Як же нам увійти туди, де Він? «Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людини не спало, те наготував Бог тим, що його люблять» (I Кор. 2, 9).

Це свято насправді радісне, бо, з одного боку, запрошує нас до такого стилю життя, щоб мати надію увійти туди, де Він. А з іншого боку, це свято сповна заспокоює нас, промовляючи, що кожне наше терпіння — це не кара, а співтерпіння із Христом терплячим. Воно пригадує нам, що любов можна потоптати, осудити, розіп'ясти, але вона завжди воскресне і перебуватиме у славі на небесах!

о.Іван СТЕФУРАК, головний редактор.

* Голос Церкви

Папа Франциск: Не вступаємо в діалог з дияволом

Не варто наближатися до диявола, ні вступати з ним у розмову, бо хоч він і зазнав поразки, але залишається небезпечним, бо спокушає й немов скажений пес, намагається вкусити. Така пересторога прозвучала з уст Святішого Отця під час Святої Літургії в каплиці «Дому святої Марти» у вівторок, 8 травня 2018 року. Спонукою для цього стали слова Ісуса з євангельського читання про те, що «князь цього світу вже засуджений».

Варто остерігатись спокус диявола

За словами проповідника, хоч і знаємо, що диявол є «переможеним» через Христову смерть і воскресіння, не легко переконатися в цьому, бо він є «спокусником», який «вміє підбирати слова». Нам же, натомість, «до впадоби бути спокушуваними».

«Саме тому, — сказав Святіший Отець, — нам так важко зрозуміти, що він — переможений, бо він представляється нам з великою могутністю, обіцяє чимало речей, пропонує чудові й гарно загорнуті подарунки, але невідомо, що там всередині. Він спокушає нас обгорткою, не показуючи того, що всередині. Він вміє загравати своїми пропозиціями з нашими марнославством чи цікавістю».

Папа зауважив, що мисливці застерігають, що не варто наближатися до вимираючого крокодила, бо він ще спроможний вбити ударом хвоста. Так само дуже небезпечним є диявол,

і хоч «усі його пропозиції є обманом», ми «нерозсудливі, віримо їм». Він є «батьком брехні», який, хоч і переможений, «але поводить немовби переможець».

Молитися, чувати, постити і не вступати в розмову

Отже, за словами Святішого Отця, маємо перед собою «небезпечного переможеного», а тому треба бути уважними та, йдучи за словами Ісуса, «чувати, молитися й постити», бо саме так «перемагаємо спокусу». Фундаментальним правилом є також «не наближатися до нього», бо він, як казав один з Отців Церкви, схожий на прикутого ланцюгом злого пса, який може вкусити, коли пробуєш його погладити.

«Коли знаю, що духовно наближаюсь до якоїсь думки, до якогось бажання, або якщо піду в ту чи іншу сторону, поведжусь так, ніби наближаюся до прив'язаного злого пса, то цього не слід робити», — сказав Папа, підкрес-

люючи, що варто остерігатися того, щоб вступати з дияволом в розмову, як це зробила Єва, але, наслідуючи Ісуса в пустині, відповідати Божим словом.

Шукати захист у Божої Матері

«З дияволом не треба вести діалог, бо він перемаже, адже є хитрішим від нас», — наголосив проповідник, зазначаючи, що він іноді «приймає вигляд ангела світла», але, в дійсності, є «ангелом п'їтми та смерті». Ми повинні «молитися, чинити покуту і не наближатися до нього».

«І, врешті, немов діти, вдаватися до Матері. Коли діти бояться, то йдуть до мами, а коли їм щось присниться, біжать до мами. Звертаймося до Богородиці: Вона оберігає нас», — заохотив Святіший Отець, наголошуючи, що Вона «допоможе нам у боротьбі проти цього вже переможеного».

Радіо Ватикану.

Катехизм УГКЦ

Вознесіння

236. Протягом 40 днів після Воскресіння Христос являвся своїм учням, утверджуючи їх у вірі, а тоді вознісся на небо і возсів праворуч отця: «І Він вивів їх аж до Витанії і, знявши руки свої, благословив їх. А як Він благословляв їх, віддалився від них і почав возноситися на небо. Вони ж, поклонившись Йому, повернулися з радістю великою в Єрусалим» (Лк. 24, 50-52; пор. Мр. 16, 19). Радість апостолів — у тому, що у Вознесінні Христос не покидає

світу: «Отже Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. 28, 20). Христос невидимо перебуває у світі, в якому людина покликана осягти спасіння. Апостоли дістають від Христа благословення та посланництво проповідувати Євангеліє всьому творінню (див. Мр. 16, 15) і зробити учнями всі народи, хрестячи й навчаючи їх берегти все те, що Він заповідав (див. Мт. 28, 9-20).

237. У Вознесінні Христос підніс відновлену людську природу до божественної слави. Літургійні стихирі празника Вознесіння оспівують відкриті «двері до неба», коли Христос увиходить «усередину неба», де Його вітають із трепетом ангельські сили. Він підноситься «на хма-

рах» понад херувимами й «вище» від неба. Як Богові Йому належить «місце» праворуч отця. Вознесіння в Божому задумі є передумовою Зіслання Святого Духа: «Ліпше для вас, щоб Я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде» (Йо. 16, 7). Христос возноситься до Отця «задля нас, людей, і нашого ради спасіння» (Символ віри). «В домі отця Мого багато жител. Коли б не так, то Я сказав би вам; іду бо наготовити вам місце. І коли відійду і вам місце споготую, то повернуся і вас до Себе візьму, щоб і ви були там, де Я» (Йо.14, 2). Як Христос вознісся у славі, так у славі й приїде.

З Катехизму УГКЦ
«Христос — наша Пасха».

* 3 життя УГКЦ

Рухові «Українська молодь — Христові» виповнилося 85

Молодіжному рухові «Українська молодь — Христові» виповнилося 85 років. Саме 6-7 травня 1933 року митрополит Андрей Шептицький вперше зібрав українську молодь у Львові, об'єднавши її під прапором Христа. Того дня молодь прийняла заклик свого митрополита і публічно присягнула своє життя на вірність Христові.

Випускники Івано-Франківських шкіл у Погоні просили Богородицю за правильний вибір майбутнього

У суботу, 5-го травня 2018 р., понад 1700 цьогорічних випускників

шкіл Івано-Франківська разом зі своїми учителями й батьками приїхали до Погінського монастиря Успіння Матері Божої отців Василіян просити у Богородиці за правильний вибір майбутнього і витривання в доброму до кінця.

Тема прощі: «Зі Словом Божим прямуємо до щасливого життя».

О 13.00 розпочалася Архидієцька Божественна Літургія, яку очолив Архидієцький Митрополит Володимир (Війтишин) у співслужінні зі священниками Івано-Франківської архидієцї. Супроводжував Службу Божу співом гурт «Еффата». У своєму слові до випускників Митрополит акцентував на важливості довіри до Господа і Його Пресвятої Матері. Він також подякував учителям, класним керівникам, батькам, які приїхали разом з випускниками.

Завершилася проща мистецькою програмою, підготовленою гуртом «Еффата» та спільнотою василіянських animatorів м. Івано-Франківська монастиря Царя Христа ЧСВВ.

Учасники прощі висловлюють вдячність о. Никодиму Гуралюку, ЧСВВ за його служіння і неймовірний запал, який він додає молоді.

Спільним екуменічним молебнем в Івано-Франківську відзначили День міста

З нагоди Дня міста Івано-Франківська у неділю, 6 травня, на центральній площі біля міської ратуші відбувся спільний молебен за участю владик різних християнських конфесій. До

молебню приєдналися сотні івано-франківців і гостей міста. Молилися за Боже благословення для всіх та мир в Україні.

«Усіх щиро вітаю зі святом. З самого ранку в наших храмах молилися за Івано-Франківськ, його мешканців, які сьогодні мають гарну нагоду зустрітися разом на святі і привітати один одного з Днем міста, котре ми, на правду, любимо і шануємо. Воно є гарне, старовинне і молодіжне, наукове, християнське, бо маємо багато прекрасних храмів, де молимося за людей і мир в Україні та Боже благословення для усіх», — привітав усіх присутніх Архидієцький Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин).

★ 3 життя парафій

Архистратиге Михаїле, охорони нас

При в'їзді у мальовниче гірське с.Яблуньку Солотвинського деканату споруджено каплицю з унікальною скульптурою, у якій зображено перемогу Архистратига Михаїла над сатаною.

Минулого року, 7 травня, у часі Архієрейських відвідин парафії св.Архистратига Михаїла Солотвинського деканату Преосвященним Владикою Йосафатом Мощичем з нагоди святкування 520-ї річниці заснування села після Божественної Літургії, яку він очолював, відбувся чин освячення цієї каплиці.

6 травня 2018 року громада села відзначили першу річницю цієї події: урочисто, процесійною ходою на чолі з о. Дмитром Херманчуком вирушили від храму до каплички, де було відслужено молебень. Парафіяни молитовно просили про опіку і захист св.Архистратига Михаїла — покровителя

с.Яблунька, про заступництво Матінки Божої та Боже Милосердя для односельчан та усіх людей, а також про мир в цілому світі.

З повчальним словом до присутніх звернувся о.Дмитро, наголосивши на важливості молитовних звернень до Архистратига Михаїла, ангела-хоронителя та усіх Небесних безтілесних сил у часі випробувань та складних життєвих ситуацій. «Господи Боже наш, за молитвами св.Михаїла і Небесного Хору Ангелів дай нам, щоб вони стерегли нас через ціле життя, а по смерті запровадили нас до вічного щастя у Небі. Амінь».

На завершення о.Дмитро подякував усім будівничим та жертводавцям, які спричинилися до появи цієї святині, а також усім присутнім — дорослим, маленьким діточкам та членам Марійської дружини, які беруть активну участь у житті парафії.

Олександра СМЕТАНЮК.

★ Місяць Богородиці

Тримаймося Небесної Матері

Запаморочливо пахне бузок, тихесенько видзвонюють білосніжні келихи конвалій, а повітря, настояне на пахучім цвітінням, додає нам сили, любові й тепла. Надворі – благословенний травень, місяць Богородиці, яка благословила у хресну путь свого єдиного Сина – Спасителя людства. До Матері Божої звертаються християни, просячи заступництва й допомоги.

Діти, молодь, дорослі та люди поважного віку поспішають до храму, щоб подякувати Матінці Небесній, Пречистій Діві Марії за все, попросити Божих ласк у всіх потребах життя для себе, для родини, для нашого народу.

Покірно схилиємо свої коліна перед образом Матері Божої і просимо захисту й охорони під Святим Покровом Марії у щирих молитвах і благаннях, з великою любов'ю і радістю вимовляємо святе ім'я, наслідуючи її благу покору, послух, ніжну терпеливість, жертвність.

Приємно спостерігати, коли маленькі діточки побожно вклякають, туляться до святого образу і з чистим серденьком та вустами возносять свої дитячі щирі молитви і пісні. Вони ще зовсім маленькі, а як багато люблять! Адже святість починається з любові і молитви!

Свята Марія веде нас до Ісуса, Вона знає дорогу до Нього, благає за нас. Її погляд проганяє журбу. Вона чує глибину наших страждань, потреб, биття кожного серденька. Як добре почуватися біля Тебе, Маріє! Любімо Пречисту Діву, Вибрану, Благодатну та Пренепорочну!

Якого ще більшого щастя нам потрібно, ніж бути під Святим Омофором Матері Божої! Для цього нам треба тільки сильно її любити, приходити до Неї, молитися щиро, наслідувати Матір Божу у прагненні бути вільними від гріха. Пам'ятаймо: жодне з наших «Богородице Діво» не пропаде марно! Вона нас чує, щедро подарує усе, чого найбільше потребуємо у нашому житті!

А ще хочеться покласти на дно серця незабутні слова отця Піо:

«Нехай Марія буде Зіркою, яка осяє вашу стежку і вкаже безпечну дорогу,

що веде до Отця у небі. Нехай Вона буде тим якорем, якого ви повинні дуже триматися, особливо під час випробувань. Завжди дуже міцно тримайтеся Небесної Матері, тому що Вона є морем, пливучи через котре, дістаємося до берегів вічної краси в Царстві вранішньої зорі».

Де б не з'явилася Мати Божа, у всіх святих місцях Вона просить: «Моліться, моліться! Вірте і любіть! Я є вашим дарунком, кожного дня Господь дозволяє Мені бути з вами і любити величною любов'ю».

Отож, нехай усіх нас обіймає Божа благодать! Хай Мати Божа обдарує нас всіма ласками! Хай наші уста розливаються у сонячній посмішці, вимовляючи світле і чисте ім'я — Марія!

Пресвята Богородице, молися за нас!

М.ТЕРЕШКО.

м. Богородчани.

★ Благодійність

Допомога потребуючим

Нині, як і в усі часи, Українська Греко-Католицька Церква приділяє велику увагу соціальному служінню. Тож не випадково в кінці березня в Калуші представники парафій Івано-Франківської архієпархії з Калуського, Войнилівського та Боднарівського протопресвітеріатів обговорювали стратегію розвитку соціального служіння УГКЦ та шляхи її реалізації.

У ході обговорення синкел соціального служіння Івано-Франківської Архієпархії митр. прот. Михайло Бігун, у такій формі, як діє нині, благодійна кухня при церкві запрацювала минулого року напередодні Великодня.

Також у рамках втілення стратегії соціального служіння представники Калуського деканату о. Іван Бігун та член Спільноти католицької молоді Любомир Кава в перші місяці року вивчали етапи підвищення рівня соціальної відповідальності парафій та їх участі в житті громад на місцевому рівні. Це навчання проходило в Брюховичах коло Львова. Воно відбувалося в рамках «Студій живої парафії» за реалізації Львівської освітньої фундації «Карітасу України».

На парафії св. Архистратига Михаїла в Калуші вже рік активно реалізують соціальний проект «Благодійна

кухня». Як зауважує протопресвітер Калуський, митр. прот. Михайло Бігун, у такій формі, як діє нині, благодійна кухня при церкві запрацювала минулого року напередодні Великодня.

— Таким чином продовжила свою діяльність благодійна організація «Любов і милосердя», яка протягом 13-ти років була відома калушанам як «Карітас», що діяла при нашій парафії з 2003 року, — говорить настоятель церкви о. Михайло Бігун. — Згідно з новим статутом вона перейменована.

Це не перша практика благодійної кухні на парафії. Якщо повернутися в історію, то вже на початках діяльності «Карітасу» при церкві св. Архистратига Михаїла були постійні комплексні обіди для потребуючих».

— Тоді щодня парафія організувала обіди для більш як півсотні калушан. У 2016 році цю практику ми продовжили на території церкви, — розповідає теперішній голова благодійної органі-

зації «Любов і милосердя» о. Василь Бігун. — Вирішили працювати з молоддю. Годували студентів калуських коледжів. В загальному протягом місяця при парафії влаштовували 400 обідів для студентів із числа дітей-сиріт та напівсиріт. Щодня на парафії 25-30 студентів розпочинали й завершували обід з молитвою. Також у 2016 році ми практикували надання продуктивних наборів для потребуючих. Старалися забезпечити їх продуктами на тиждень. Хто саме потребує, дізнавалися з-поміж парафіян, а також зверталися за допомогою до територіального центру обслуговування громадян м. Калуша.

На заснованій минулоріч благодійній кухні працює двоє людей. Варто наголосити, що для її організації свої зусилля об'єднали благодійна організація «Любов і милосердя» та благодійний фонд «Християнська любов». Останній відомий у Калуші з 2003 року. З квітня минулого року він діє при церкві св. Архистратига Михаїла.

— Щодня (крім суботи й неділі) на цій благодійній кухні висококалорійну й вітамінізовану їжу отримують 40 калушан з категорії малозабезпечених, а також інваліди, безпритульні, одинокі, — розповідає о. Михайло Бігун. — Готують обіди представники благодійного фонду «Християнська любов» На-

талія Перхун і Світлана Королик. Тим, хто потребує допомоги, але не може прийти до кухні, обід несуть додому. Втілювати цей благодійний проект нам активно допомагають як місцеві підприємці, так і парафіяни. Наталія Перхун і Світлана Королик не тільки годують потребуючих допомоги калушан, але й проводять із ними різні бесіди.

Уже півроку коло церкви св. Архистратига Михаїла є ящик для збору вживаного одягу.

— Деякі речі роздаємо тим, хто приходить на благодійні обіди. У 2017 році його отримали 215 осіб. Також відвозимо одяг в обласну психіатричну лікарню в Підмихайлівці на Рогатинщині. Там дуже чекають на такі благодійні дарунки, — каже Світлана Королик.

Як повідомив декан Калуський о. Михайло Бігун, протягом 2017 року благодійна організація «Любов і милосердя» надала 5 115 обідів на суму 134 615 грн. За минулий рік також надано допомогу малозабезпеченим сім'ям на дому — на суму 19 180 грн. Обіди важкохворим на дім обійшлися благодійній організації в 11 080 грн. До великих християнських свят було організовано 15020 продуктивних наборів для потребуючих.

Дарія ОНИСЬКІВ,

прес-секретар Товариства парафіяльних волонтерів, м. Калуш

★ Наша духовність

ПРОРОЦТВО, яке обнадіює!

«Фатіма, без перебільшення, є найбільшим пророцтвом з усіх сучасних об'явлень», — так оцінила Конгрегація у справах віровчення події в Португалії на початку ХХ століття.

101 рік тому, 13 травня в 1917 році поблизу міста Фатіма в Португалії 10-річній Лусії та її двоюрідним брату Францишку (7 років) і сестрі Жасинті (9 років) з'явилася Діва Марія. Богородиця пообіцяла дітям, що ще кілька місяців поспіль 13-го числа об'являтиметься їм та говоритиме те, що вона хоче сповістити усьому світу. Таких об'явлень було шість, останнє — 13 жовтня 1917 р. Незвичайні події розслідували офіційні експерти з Ватикану. Були зібрані томи свідчень. І в 1930 році Католицька Церква офіційно визнала ці події, як диво й одкровення, яке не суперечить доктрині віри.

У 1919 році захворіла і померла двоюрідна сестра Лусії — Жасинта, в 1920 році — брат Францишк, а Лусія вирішила присвятити себе Богу. І пішла в монастир.

Через сто років після цих дивовижних подій, 13 травня 2017 року, Папа Римський Франциск у місті Фатіма проголосив блаженних Францишка і Жасинту святыми. А процес канонізації сестри Лусії, яка померла 2005 року у 95-річному віці, ще триває.

У 1927 році сестра Лусія відкрила для свого духівника два пророцтва Богородиці. Одне з них безпосередньо стосувалося Росії. Останнє ж пророцтво розкрив лише аж у 2000 році Папа Римський, сьогодні уже Святий Іван Павло II — це видіння дітьми первосвященника у білій одежі, у якого стріляють противники Церкви.

Минув 101 рік... Багато чого сказано і написано про Фатіму, особливо те, що стосується пророцтв та їхніх застережень. Тому деякі «автори» пішли так далеко, що навколо Фатіми розвинули свої «власні пророцтва», зокрема щодо вираховування дати кінця світу. І тут відразу хочеться зазначити, що до правдивого Фатімського чуда вони не мають жодного відношення. Адже Євангеліє чітко застерігає про те, що нікому не дано знати, коли буде кінець світу (див. Мк. 13,32).

Але є ще й інша категорія людей, яка не надала Фатімським об'явленням

взагалі жодного значення, або й більше того, поставила їх під абсолютний сумнів...

Однак, здійснення Фатімських пророцтв залишається настільки очевидним, що навіть найбільший скептик може це перевірити. В часі третьої з'яви 13 липня 1917 року у Фатімі Богородиця повідомила про те, що війна закінчиться (мається на увазі Перша світова), але ображати Бога не припинять. І тоді, при Пії XI, почнеться друга війна, ще страшніша. І насправді Перша світова війна закінчилася у 1918 році, через рік після Фатімського чуда.

Марія у Фатімі запрошує нас пройти шлях особистого навернення, бо лише це дозволить усвідомити, що означає молитися за навернення інших

«Коли ви побачите ніч, освітлену невідомим світлом, знайте, що це велике знамення, яке Бог посилає вам про те, що цією війною, голодом, гоніннями проти Церкви і Святішого Отця він покарає світ за його злочини... Але вкінці моє Непорочне Серце перемаже. Святіший Отець посвятить мені Росію, яка навернеться, і світу на деякий час буде даровано мир», — йдеться у Фатімських посланнях під час третьої з'яви.

Вищезгадану ніч з 25 на 26 січня 1938 року, освітлену невідомим світлом, бачили майже по цілій Європі. Астрономи давали різні пояснення, але до єдиної думки не прийшли. Через рік вибухнула Друга світова війна — найжорстокіша за всю світову історію. Посвячення Росії Непорочному Серцю Марії здійснив Папа Іван Павло II 25 березня 1984 року. Після цього розпочався кінець «холодної війни», занепад комунізму, розпад Радянського Союзу і релігійне відродження у пострадянських республіках, зокрема й у Росії.

Сьогодні нерідко можна почути закиди: мовляв, такі пророцтва могли бути підтасованими та записаними заднім числом. Проте, як відомо, до 1930 року Церква з обережністю ставилася до Фатімських подій, які на той час набрали уже великого розголосу і навіть своїх часткових здійснень, наприклад, щодо завершення Першої світової війни.

Звернімо увагу також на пророцтво, що стосується Другої світової війни: «Війна закінчиться, але ображати Бога не припинять. І тоді, при Пії XI, почнеться друга війна, ще страшніша». Коли говорились ці слова, Папою Римським був ще Венедикт XV. І хоч діти не знали, хто такий Пій XI, то все ж в кожному інтерв'ю Люсія Санктош завжди наполягала, що виразно чула в часі об'явлення ім'я Пія XI. Папа Пій XI, як відомо, помер 10 лютого 1939 року, а Друга світова війна розпочалася першого вересня цього ж року, коли на Петровому престолі вже був Пій XII. Чи не простіше було б підтасувати усе ім'ям Пія XII? Але, з іншого боку, якщо все правдиво, то чому ж тоді Богородиця не назвала Пія XII? Це, на перший погляд, неспівпадіння пояснювала сама сестра Люсія. Насправді Друга світова війна, на її переконання, розпочалася не 1 вересня 1939 року, як це офіційно прийнято вважати, а значно раніше, а саме з моменту вторгнення німецьких військ в Австрію в часі аншлосу у 1938 році, тобто ще за понтифікату Пія XI.

Щось схоже із пророцтвом про посвяту Росії Непорочному Серцю Марії, що Росія навернеться, і для світу настане на якийсь час мир. Це те, що сестра Люсія відкрила для свого духівника ще у 1927 році. Це саме уже в задокументованому вигляді знаходимо у 1943 році у книзі французького священника отця Бартаса «Було троє малих дітей». Тому примітивізувати Фатімські пророцтва підтасуванням аж ніяк неможливо...

Отже, відкинувши одну і другу крайності, про які йшлося на початку, спробуймо подивитися на Фатімські

об'явлення здоровим християнським поглядом. Ми відразу побачимо, що Марія у Фатімі в черговий раз зосереджує приспану увагу людства на те, що Господь об'явив нам вже дві тисячі років тому і про що постійно наголошує Церква. А саме — про небезпеку гріха і силу молитви. Бо з Фатімських пересторог ясно витікає, що війни — це наслідок бунту людини проти свого Творця, а мир — це передусім наслідок покаяння. Тому Марія у Фатімі явно не лякала світ трагедіями, але перестерігала, що потрібно робити, щоб їх уникнути. І саме тепер, сто років опісля, ці перестороги по-новому стають для людства чимраз актуальнішими.

Папа Римський Франциск уже неодноразово заявляв, що хвилю нинішніх конфліктів у всьому світі можна назвати Третьою світовою війною по частинах. Зараз у світі нараховується майже чотири десятки збройних конфліктів та війн, одна з яких триває в Україні. А ще останніми роками ситуація навколо ядерних випробувань з боку Північної Кореї стала настільки серйозною, що все інше вже перестало мати значення. Жарті скінчилися. Світ дійсно ризикує першою (і останньою...) у своїй історії ядерною війною. Сьогодні у світовому арсеналі налічується більше 31 000 одиниць ядерної зброї, і, як зазначають військові експерти, цього достатньо, щоби повністю знищити усе живе на землі декілька разів...

Моторошно... І тут через 100 років до нас знову звучить лагідний голос Марії з проханням постійної молитви на вервиці в наміреннях миру у світі та про навернення, як сказала Марія, «бідних грішників», приносячи покаяння за гріхи власні і світу. Послання Марії дуже чітке: якщо світ навернеться до Бога, настане мир, а якщо ні, то незабаром вибухне наступна війна. На жаль, таке попередження вже один раз здійснилося з початком Другої світової війни. Марія в Фатімі також просить дітей молитися за навернення Росії, бо якщо вона не навернеться, то з неї вийдуть помилкові погляди, які поширяться по всьому світі. Бідні діти навіть не знали, що таке Росія, думали, що це якась жінка, яка потребує навернення. Як відомо, попередження Матері Божої прозвучало кілька місяців перед вибухом більшовицької революції в Росії, яка розпочалася через кілька днів після останнього об'явлення. Що було далі — усім нам добре відомо...

Ще одне прохання Марії стосувалося посвячення Папою Росії її Непорочному Серцю, яке повинно було стримати розповсюдження зла. Прошло немало часу і це прохання виконав аж святий Іван-Павло II 25 березня 1984 року. Після цього розпочався кінець «холодної війни», занепад комунізму, розпад Радянського Союзу і релігійне відродження у пострадянських республіках, у тому числі й у Росії.

Однак, «помиляється той, хто вважає, що пророча місія Фатіми завершилася», — стверджував Папа Бенедикт XVI, говорячи про Фатіму 13 травня 2010 року. І саме події останніх років, на жаль, демонструють, що сьогодні ні говорити про навернення Росії ще рано. Це завдання сьогодні лежить на серці кожного християнина — як росіянина, так і українця... В контексті Фатімських пересторог сьогодні кожен мав би запитати себе: а наскільки я особисто посвятити моє серце Непорочному Серцю Марії?

(Закінчення на стор. 5)

(Закінчення, поч. на стор. 4)

Добрим мірилом для цього може стати добросовісне спостереження наскільки в радіусі моїх особистих стосунків процвітає мир та злагода? Наскільки моє особисте розкавання, зміна в розумінні особистого «Я», життєвої мети, вироблення християнського погляду на світ реалізовується в моєму житті? Марія у Фатімі запрошує нас пройти шлях особистого навернення, бо лише це дозволить усвідомити мені, що означає молитися за навернення інших. Особливо, коли ці інші вбивають і нищать мій народ, помножують терор і проливають кров на моїй землі. Молитва за навернення агресора в жодному випадку не є виявом слабкості чи боягузтва, а радше світлим і навіть героїчним розумінням того, що у війні немає переможців. Війна завжди є, за словами святого Івана-Павла II, поразкою для людства. Тому усі ми запрошені виконати прохання Богородиці — каятися особисто, вносити зміни на нашій землі і молитися за навернення Росії.

Дуже часто чуємо ще й інші закиди, мовляв Фатімські об'явлення, закликаючи посвятити увесь світ і кожного зокрема Непорочному Серцю Богородиці, заступають роль Бога. Але ж хіба Бог не розпочав здійснювати план відкуплення людського роду саме через Марію? Хіба не з Богородиці розпочинається етап подолання Адамової та Євиної закритості, непослуху, ховання від Бога і намагання стати на Його місце — все те, що народило терпіння і смерть, безнадію і смутку. Марія — це етап повної відкритості, послуху, смиренності, слугині Господньої — Нової Єви, з якої народжується Новий Адам, який применшує себе, стає подібним до людини, будучи слухняним аж до смерті, смерті ж — хресної. Тому Бог Його вивищив і дав йому ім'я, що понад усяке ім'я. Так само і Марія, що була покійною і слухняною, Бог її вивищив, і стала вона Богородицею, Матір'ю Церкви і нашою Матір'ю та Царицею неба й землі.

Тому Богородиця у Фатімі нагадує нам, тим, які знаходяться ще в дорозі чи стоять перед вибором, що, посвячуючи себе їй Непорочному Серцю, ми обираємо шлях видворення із нашого серця Старого Адама і Старої Єви, зі всіма їх наслідками і смертю. Стаємо дітьми Нової Єви — Богородиці, яка слухала слово Боже і його зберігала (пор. Лк. 2, 19. 51; 11, 27-28). Якщо ми цього від Неї по-справжньому навчимося, то врешті-решт її Непорочне Серце восторжествує — це і є найважливішим та найобнадійливішим пророцтвом Марії у Фатімі. Це пророцтво, яке обнадіює! Отож, подальший хід історії людства — в руках самого ж людства.

Підготував о. Іван СТЕФУРАК

★ До Дня матері

Материнство — святий Божий дар

Не знаю, чи хтось збирав поезії різних поетів світу в одну енциклопедію вибраних поетичних творів про «велике слово», як казав наш Шевченко, — Мати і материнство. Думаю, що серед таких поем наш Шевченко заслуговував би на перше місце в описі тієї дорогої для кожного з нас особи. Шевченко бачить матір як особу в раю на землі, тобто особу щастя, миру, любові і радості для дитини в родині на землі.

«У нашій раю на землі нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитяточком малим...».

Пошана особи жінки, її гідність, належна їй оцінка і її покликання, її значення в релігії, в суспільстві, в культурі, в історії людства розвивались. Навіть у висококультурних Атенах, місті філософів, вільні жінки (не рабині) не були громадянами. І нині у мусульманських країнах жінка часто є жертвою насильства, торгівлі. Не будемо й згадувати про багатоженство та відсутність будь-яких прав у жінки в тому суспільстві.

Старий Завіт віддзеркалює культуру двох перших тисячоліть перед Христом і в поетичних книгах не завжди знайдемо високу оцінку жінки: «І я дізнався, що жінка гіркіша від смерті, що її серце — тенета і петлі, а її руки — пута» (Проп. 7, 26). Зараз Церква Христова бере чи не найактивнішу участь в дискусії про «жіноче питання». Та які б дискусії в цьому питанні не велись, усі згодні в одному: найвищий титул для жінки — Мати. Старий Завіт має суворі думки про жінку, але праведний Товит так навчає свого сина Товію: «Як умру, то поховай мене належно. Шануй рідну матір, не покидай її ніколи, поки життя її. Роби те, що їй любе, і не засмучуй її серце ніяким твоїм учинком. Згадай, моя дитино, про всі ті небезпеки, які вона зазнала з-за тебе, коли ти був в її лоні. А як умре, то поховай її в одному гробі біля мене» (Тов. 4, 3-5). Таку саму оцінку материнству дає і святой Павло в Новому Завіті. Він пише своєму духовному сину Тимотеєві, гово-

рячи, що завдячуємо нашим матерям нашим життям: «Її спасення — народження дітей з вірою, любов'ю та святістю і розсудливістю» (1 Тим. 2, 15). Регенсбурзький єпископ Йоганн Зейлер (+ 1832) має такі чудові слова, варті цитати: «Дякую тобі, найдорожча мамо! Остаюсь навіки твоїм боржником! Як пригадаю твій погляд, жест, твою поведінку зі мною, твоє терпіння, твою мовчанку, твою відданість, твою працю, твою руку, що благословить, твою тиху постійну молитву, від перших років в мені рівночасно наново народжується вічне життя, відчуття релігійності, і це відчуття потім не могли вбити в мені всякі інші поняття — думки, жоден сумнів, ніяка похоть, ніякий біль, ніяке насилля, ніякий гріх. У мені ще живе те вічне життя, хоч ти вже більш як сорок років покинула до-часний світ...».

Материнство в жіночому серці починається в її дівочстві, коли вона відчуває бажання стати матір'ю. В дитинстві предметом її дитячих забав була лялька, коли хлопчиків цікавили машини. Це бажання є початком тієї великої гідності материнства. Бо сім'я — то Божа установа, основана на любові, яка є вірною і постійною, духовною і тілесною радістю й приємністю бути одним.

В наш час з'явилося нове явище, яке вдаряє по тій великій гідності жінки, якою є Материнство. Явище, в якому різні сили намагаються применшити значення вартості того великого титулу. Папа Іван-Павло II в одній зі сво-

їх гомілій в Африці описує так особу матері: «Жінка-мати є та, що має пречудне покликання дати життя, носити ще ненароджене життя, годуючи його згодом з великою ніжністю. То вона, що не забуває ніколи відкрити серце своїх дітей для ніжності Божої любові, для життя в Христі. То є початкове виховання, яке важко чимось замінити».

В Данії провели експеримент (мабуть, найперший у Європі). Його суть полягала у тому, щоб мати виховувала дитину тільки до року життя немовляти, далі вихованням дитини повністю займаються державні інституції (садочки), таким чином звільнивши маму від «клопіткої» роботи, задіявши її в індустрії, на виробництві. Виховання буде «націоналізованим», а всі тоді зможуть працювати тільки для економічного росту країни. Данці кажуть, що експеримент їм вдався, добрі економічні показники можуть бути прикладом для наслідування для інших країн. Але чи такий експеримент буде добрий для дітей та матерів?

Вже нікого не дивують поняття «сурогатних матерів» — «матерів в оренду», жінок, які виношують для іншої сім'ї дитину. Ніхто ще не досліджував, яких психологічних травм в майбутньому зазнають як немовля, так і біологічна мати. Адже спілкування матері з дитиною розпочинається ще в лоні, з перших днів життя. Церква не перестане протестувати проти всяких маніпуляцій із зародком дитини, доводячи, що перед Богом-Творцем то є гріх. Ніякі професійні няньки, садочки, ясла не замінять у вихованні матерів, адже вона виховує з любов'ю, яку не може дати жодна інституція.

Українські жінки-заробітчанки, самі того не хотючи, беруть участь у схожому експерименті. Заробляючи гроші, доглядаючи стареньких італійців, залишили на виховання власних дітей своїм родичам, школі, вулиці. Та коли матері повернуться із заробітків додому вже стомленими, самі потребуючими допомоги, чи їхні діти будуть їх доглядати? Вони вирости без тепла материнської любові та твердої долоні батька. Часто такі діти виростають холодними та ніби озлобленими на весь світ.

І на завершення — ще одна думка про материнство. Із цитат зі Святого Письма можемо побачити, що нерідко материнство ототожнюється з поняттям «терпіння». Чи не дивно? Любов тісно пов'язана з терпінням. Любити — означає терпіти. Можемо інколи спостерігати за закоханими, нерідко любов без взаємності приводить до безумства. Мамина шляхетна любов — це одночасно і велике її терпіння, фізичне і психологічне. Сучасна медицина в якійсь мірі прийшла на допомогу жінці під час пологів, облеглиючи частково біль, проте терпіння в якійсь мірі все-таки залишається. Та спитаймо матерів — вони не пам'ятають того терпіння, адже як каже сам Христос: «Жінка у болях, коли родить, бо вибила її година; коли ж родиться дитячко, з радощів, що на світ людина народилась, не пам'ятає більше своєї муки» (Ів. 16, 21).

Материнська любов завжди переплетена з терпінням, дивним терпінням, якого годі зрозуміти. Мамина любов віддасть життя за свою дитину. Так у нас в народі казали, що батько може зректись сина-дочки, мати — ніколи!

світл. пам. о. Іван МУЗИЧКА.

★ Капеланство

Місце служіння — обласна лікарня!

Отець Орест Путько, священник УГКЦ, служить капеланом в обласній клінічній лікарні м. Івано-Франківська понад 20 років. Крім того, вже багато разів, як капелан, був у військових шпиталях на Сході України, в зоні АТО.

У цьому медичному закладі — 790 ліжок, функціонують 23 спеціалізовані стаціонарні відділення. Тут щороку стаціонарну допомогу отримують в середньому 24 тисячі пацієнтів, проводиться понад 12 тисяч операцій.

Щодня в каплиці цієї лікарні, куди привозять важкохворих з цілої області, отець Орест разом з о. Іваном Дмитрашем відправляють дві Служби Божі. Вранці — о 7. 30 та після обіду — о 16 годині. У святкові та вихідні дні Богослужіння відбуваються о 9-й та 16-й год.

А поміж тим вони відвідують хворих по палатах. Важливо те, що пацієнти бачать в медичній установі духовних осіб. Дуже часто люди просять про молитву перед операцією, після операції, просять уділити Тайну елеопомазання. Трапляються поодинокі випадки хрещення старших людей. Відчуття наближення до вічності змушує хворих задуматись над своїм життям.

Отець Орест каже, що чітко бачить, як Господь веде та скеровує його туди, де найбільше потрібна його допомога. Він завжди починає відвідини з реанімаційного відділення. Буває, що вже хоче йти з каплиці

в реанімаційне відділення, погляне на годинник, і вирішить зайти через 15 хвилин. І саме тоді підвозять вмираючого пацієнта, який потребує сповіді, елеопомазання. Тоді священник згадує слова о. Ореста Остаповича, який викладав у Духовній семінарії: «Ти думаєш, що це ти вибрав це місце? Це Господь тебе покликав сюди, до цієї людини!».

Якщо людина при свідомості, навіть якщо вже не може говорити, цього вистачить, щоб її посповідати. Отець ставить запитання, а людина показує очима знак: так, чи ні.

Одного разу він уже вийшов з лікарні і став свідком розмови. Один чоловік, жваво жестикулюючи, емоційно казав іншому: «Ну де мені зараз тут знайти священника?». «Ось я! Ви мене потребуєте?» — запитав о. Орест, підходячи до них.

«Боже! Дякуємо, отче, наш шваґро помирає. Потрібно його висповідати», — сказав один з них. Отець повертається в лікарню, заходить в каплицю, бере підрясник, дарохранильницю. За кілька хвилин заходять в палату. Хворий відмахується від медсестри, бо вже уколи не допомагають. Інші хворі виходять, щоб не за-

важати при сповіді. Отець сповідає, уділяє елеопомазання. І йде додому. Наступного дня зустрічає одного з тих чоловіків, питає, як його родич, і чує: «Помер через 15 хвилин після того, як ви пішли!».

«Господи, дивні діла Твої!» — думає о. Орест. Господь ніби промовляє: «Будь тут, а ось туди підходь, а там молися, а там сповідай, бо за півгодини я цю людину заберу до Себе».

Не кожен священник може бути капеланом. Не кожен може щодня бачити смерть, обгорілі тіла (в найважчому опіковому відділенні) і при цьому залишатись спокійним. Отець Орест має дар емпатії — здатність співпереживати чужі страждання, але не терзати свою душу. У свої майже 70 капелан ще добре ходить поверхами, відвідуючи хворих.

Тричі отець Орест був у Харківському шпиталі, куди привозять бійців із передової. Ці пацієнти налякані, важко поранені. В той момент найважливіше бути поряд — не агітувати, не катехизувати, бути знаряддям у Божих руках. Робити те, про що просять. Багато є психологічно травмованих, які стали такими внаслідок війни. Важливо для всіх капеланів — бути оптимістично

налаштованими, що вони, зрештою, і роблять.

Отець був вражений патріотизмом східняків, яких зустрів у Харкові (медиків, бійців, електриків, кухарів). І хоча ще не всі розмовляють українською, проте більшість вважає себе українцями. Щось змінилося в людях в кращу сторону!

Отець Орест також їздив з волонтерами, возив гуманітарну допомогу на передову. Вразило його те, що так багато жінок та дівчат захищають нашу країну. Вони працюють кухарями, телефоністками, медсестрами, журналістами. Ось де незбагненний патріотизм!

Отець Орест Путько радо залишає свій номер мобільного телефону (067 124 5364) для тих, хто потребуватиме його послуг в обласній клінічній лікарні м. Івано-Франківська або в Харківському військовому шпиталі. Він щотижня заходить в редакцію часопису «Нова Зоря», щоб взяти кілька примірників для своїх пацієнтів, щоб бути для хворих Христом, котрий прийшов зцілити їхні душевні рани.

О. БИСТРИЦЬКА.

На світлині: о. Орест Путько.

★ Конкурси

Духовні простори «Журавлика»

«Плід же Духа — любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22-23)

Такий епіграф підібрали організатори XI Всеукраїнської олімпіади «Юні знавці Біблії» у місті Острозької області.

Урочисте відкриття заходу відбулося за участі народної дитячо-юнацької хорової капели «Журавлик» під керівництвом Івана Нетечі. Організатори заходу — науково-дослідницька лабораторія християнської етики, психології та педагогіки Національного університету «Острозька академія», громадська організація «Всеукраїнська асоціація педагогів і психологів

із духовно-морального виховання», Національний університет «Острозька академія». Саме на запрошення останніх народна дитячо-юнацька капела Кам'янець-Подільської хорової школи та міського будинку культури з концертною програмою вирушила у дводенну мандрівку на Рівненщину.

Тривалий час «Журавлик» підтримує дружні стосунки з найпотужнішим культурно-просвітницьким центром Волині — «Острозькою академією». Цього року в рамках Всеукраїнської олімпіади, присвяченій 1030-й річниці

хрещення Руси-України, юні хористи стали окрасою відкриття конкурсу, виконавши найвеличніші духовні твори «Отче наш» та «Кант Великодню». Після презентації творчих робіт учасників олімпіади, слухачам була представлена годинна програма духовної музики під назвою «Найвища в світі цінність — Слово Боже» народної дитячо-юнацької хорової капели «Журавлик» (художній керівник і диригент — заслужений працівник культури України Іван Нетеча, концертмейстер — Ольга Гренівецька, ведуча концерту — Наталія Геплюк). Вдячними аплодисментами та щирими посмішками повнився студентсько-викладацький храм преп. Федора Острозького Національного університету «Острозька академія».

Для співочих гостей організатори передбачили екскурсії. Дивовижні краєвиди, древні замкові споруди, унікальні експонати з їх особливою історією — все це залишило незабутні враження від поїздки. Товариські візити, взаємна підтримка та духовний розвиток особистості — одна з основних практик навчання та виховання учнів хорової школи. Колектив «Журавлика» щиро сподівається, що дружні стосунки стануть доброю традицією та дадуть початок новим цікавим проектам.

Ольга ЗЬОМКО.

Молитва Митрополита Андрея Шептицького за українську родину

Боже великий, Боже отців наших! Дай нашому народові якнайбільше добрих, святих християнських родин. Дай нам таких батьків, які голосно й відверто признавалися б до божественної Твоєї Євангелії і до Твоєї служби. Дай нам батьків, які для своїх дітей були б прикладом християнського життя, правдивими опікунами та добрими провідниками в житті. Дай нам таких матерів, що вміли б добре, по-християнськи виховувати своїх дітей, а для своїх чоловіків були б поміччю, потіхою та доброю радою. Дай нам таких дітей, які були б потіхою та славою батьків і красою свого народу. Благослови, всемогутній Боже, український нарід. Даруй йому ласку вірно Тобі служити і доступити колись вічної нагороди в небі, бо Тобі, Боже, у Святій Тройці єдиний, Отче, Сину і Духу Святий, належить вся слава, честь і поклін навіки вічні. Амінь.

★ Волонтерство

Допомога українським воїнам

Наталія Чаплинська — психолог, керівник волонтерського центру психологічної допомоги учасникам АТО та їхнім родинам. Уже понад чотири роки вона та її колеги допомагають бійцям, котрі повернулись зі Сходу України, де захищали наш мирний сон. Про свою працю вона розповідає читачам «Нової Зорі».

— Пані Наталю, з чого почалась Ваша праця з бійцями?

— Моя робота почалась з психологічної допомоги на Майдані. Вона органічно переросла в допомогу переселенцям. Маючи певний досвід роботи з людьми в складних умовах, мимоволі ми почали працювати з бійцями, котрі повернулись із фронту. Спочатку було дуже багато психологів. Однак, не кожен, хто має психологічну освіту, має терпіння, можливість, дар допомагати таким людям.

— Де знаходиться Ваш волонтерський центр і в чому полягає праця психологів-волонтерів?

— Наш центр розташований в Івано-Франківську по вулиці Січових Стрільців, 25, на другому поверсі у 17 кабінеті. Він діє під патронатом української асоціації фахівців з подолання наслідків психотравмуючих подій. Працюємо ми інколи й до 23 години. Почергово є різні психологи. Фактично увесь день надаємо допомогу тим, хто цього потребує. Хлопці передають одні одним, що тут можна отримати допомогу. **Телефон гарячої лінії, на який можна дзвонити цілодобово: (098) 3410042.**

Працюємо ми індивідуально, безпосередньо з кожним бійцем. Інколи двоє, а то й троє психологів беруть під супровід бійця. Насправді непросто витримати ті емоційні переживання, які відчуває боєць під час консультації. Ми повертаємо наших хлопців думками в ті страхи, які вони пережили, для того, щоб настало усвідомлення, що з ними відбулося. І таким чином повертаємо їх до мирного життя. Ті бійці, котрі звертаються до нас, розуміють, що з ними щось відбувається і вони готові до змін. Є інша група — воїни, які уникають будь-якого спілкування на цю тему після повернення з фронту. У нас збільшується кількість тих, кому

доводиться ставити діагноз: посттравматичний стресовий розлад. Тоді допомога психолога є малоефективною, а вже потрібне серйозне лікування. На жаль, іншого шляху немає.

Війна — це неприродна річ. Коли людина потрапляє на війну, в ній розвиваються такі риси, які в мирному житті їй не були потрібні. Людина ці риси переносить в мирне життя, вона іншою вже не буде. Завдання психолога — дати можливість зрозуміти бійцю набуті риси, їх реалізувати в мирному житті. Ми не можемо змінити людину, але допомогти можемо.

— В чому полягає співпраця з родинами?

— Ми проводимо триденні тренінги для сімей, щоб зрозуміти, що у них змінилось. Наприклад, чоловік ніяк не міг зрозуміти, що кожен його телефонний дзвінок до дружини — це для неї стрес. Вона тамувала подих, поки не почула його голос. А коли бачила чужий номер, із завмиранням серця очікувала страшної звістки. Усвідомлення чоловіками цього стану налагоджує добрий позитивний контакт, вони починають чути один одного.

Пригадую родину, де і чоловік, і син були на війні. Дружина набралась сміливості і розповіла під час тренінгу, як вона їх чекала. Вона приходила додому і сама з собою говорила, безперестанно молилась, бо в хаті була одна. Коли вона розплакалась, то двоє дорослих чоловіків (її чоловік та син) стали перед нею на коліна і цілували

її руки. Це було найбільше освідчення в любові.

На наших тренінгах завжди є духівник. Кожного разу запитуємо бійців, чи відвідують вони церкву. Ми наголошуємо, що в храм обов'язково треба ходити. Психолог без священика нічого не вартий. Вони взаємно доповнюють один одного. Як сказав о. Руслан П'яста, «священики та психологи — ніби дві рейки однієї дороги».

Нашою бригадою волонтерів ми надали допомогу більше тисячі бійцям. Є такі, з якими ми працювали більше року. Буває, що телефонують серед ночі і просять: «Поможіть, мені погано!» Допомагаємо.

— Ви їздили в зону АТО?

— Я була під Горлівкою в Торезьку (Дзержинськ) на Донеччині. Мені важливо було зрозуміти (відчути), що бійці відчувають. Парадокс — там їм сниться рідна земля, батьківщина, а коли приїздять сюди — сниться війна.

До бійців, які влаштовуються на роботу, — таких емоційних, вимогливих, правильних, чесних, — часто не готові роботодавці. Тут виникають конфліктні ситуації. Бійці об'єднуються в громадські організації, асоціації. В нашій області є вже біля 50 таких організацій. Це добра ознака, бо розвивається громадянське суспільство. Ми, психологи зі всіма контактуємо.

Нас дуже підтримували закордонні організації. Щоб бійці нам повірили і до нас прийшли, ми надсилали їм допомогу на передову, ще не знаючи їх

особисто. Це були балаклави, термобілизна, тактичні окуляри. Потім вони приходили, дякували.

— Чи маєте Ви підтримку від держави?

— Є психологи, які працюють, а є такі, які декларують, що працюють. Ми знаємо всіх, хто як працює. Хотілося б, щоб держава оплачувала цю працю. Ми в Івано-Франківській області єдині так працюємо з бійцями. До нас приїздили переймати досвід психологи з Кривого Рогу, Нікополя, Чернівців, Тернополя. Щоб розвиватись, наші бійці контактують з депутатами. Я, як депутат обласної ради, домоглась, щоб бійці отримали кошти на реабілітацію. В 2016 році три громадські організації отримали 150 тисяч гривень, минуло року чотири організації отримали 613 тисяч. Левова частка цих коштів витрачається на перебування воїнів у санаторіях (проживання, харчування, масажі, басейни).

— Як поводитись з бійцями тим, хто не був на війні?

— Нічого не розпитувати про військові дії. Заборонене запитання: «Ти вбивав?» Наші хлопці не вбивали, вони захищали Батьківщину, знищували ворога. Це зовсім інші речі. Дуже приємно, що капелани роз'яснюють ці речі бійцям. Не можна розпитувати про деталі операцій, бо є окремі засекречені. Коли ветеран бунтує, не хоче відповідати, просить вибачення, що ви щось не те запитали і відходьте.

Хочеться також, щоб наші перевізники зрозуміли, що ті 5-10-15 гривень їм не врятують, адже боєць був на фронті і заслужив на безкоштовний проїзд, тим більше має посвідчення. Тому ставтеся з повагою до них та їх родин. Пасажирам потрібно зупинити такі речі, коли перевізник не хоче везти бійця безкоштовно.

Сім'я, де живе ветеран, має бути наповнена добром та любов'ю. Бійці можуть неадекватно реагувати на стуки, різкі голосні звуки. Не підходьте ззаду, попередьте, що ви підходите. Дочекайтесь його реакції. Найважливіше — бути доброзичливим та терпеливим.

Розмовляла Юлія БОЄЧКО.

На світлині: Наталія Чаплинська під час тренінгу.

★ Духовні роздуми

Боже, навчи мене любити Твоєю любов'ю

Я лише недавно зрозуміла, який це великий дар любові.

Ми, люди, часто ділимо людей на категорії: родина, друзі, робота, інтереси, вороги. Відповідно і відношення «любові» різне.

Тато і мама — це люди, які перші дають свідчення любові, насамперед в родині. Тільки в тій родині, де є Бог, панує справжня любов. Нерідко ми дуже дбаємо про матеріальне, і в цій погоні за грішми втрачаємо головне — свою родину, свою духовність, стаючи рабами мамони. Звісно, наш

обов'язок — дбати про дітей, але, окрім грошей, потрібно дати їм головне — Бога.

Ми завжди бажаємо один одному, щоб нас любили діти, чоловік, друзі. Однак, не будуть нас діти любити, якщо ми не будемо любити їх Божою любов'ю.

Уявіть собі Бога! Він — наш Отець! Він нас любить такими, якими ми є. А чи ми Його любимо? Ми завжди згадуємо Його, коли нам погано, коли маємо труднощі, проблеми? Є така приказка: «Як тривога, то до Бога, по три-

возі, то й по Бозі». Тому батьки є тими, хто несе Божу любов в наші родини.

Де немає поваги чоловіка до дружини і навпаки, де немає поваги до старших, тобто дідуся й бабусі, там немає родини. Діти зростають у брехні, бачать, як батьки ображають один одного, і вони це все вбирають у себе. Пізніше матимемо результат.

Ми часто чуємо: «Такий зараз світ». Але світ — це ми, і якими ми є, таким є світ. І ми у цей світ несемо любов або ненависть. Ми прагнемо, щоб нам дякували, хвалили, любили, але це потрібно робити Богові, бо це — Його заслуга. Ми повинні це завжди пам'ятати і цим жити.

Лариса М. Стрий

★ Вітаємо!

Парафіяни церкви св. Арх. Михаїла с. Станківці Болехівського деканату вітають із 55-річчям

о. Григорія ТОКАРА.

Всечесний отче! Прийміть щирі вітання, як знак поваги до Вас. За Вашу невтомну працю у Христовому винограднику зичимо Вам міцного здоров'я,

рясних Божих ласк та опіки Пресвятої Богородиці на довгий вік, на многі літа! Хай Бог милосердний з високого неба Дарує усе, чого Вам треба, А Матінка Божа — Цариця свята Дарує щасливі та довгі літа!

